

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 8 Μαρτίου 1884

Ἀριθ. 82+140

Πρὸς τοὺς φιλόνομους

ὑπουργικούς, μιὰ ἐρώτησι παρακαλῶ :

Πόσα παίρνετε τὴν ἡμέρα :

Φιλοπατρία λέγεται τὴν σήμερον ἡμέρα,
νὰ μοῦ πληρώνης τάλλαρο γιὰ κάθε καλησπέρα.

Ἄν θέλετε νὰ σκοτωθῶ, πληρῶστέ με, τὸ κάνω,
μιὰ μιὰ ὅμως ἐξήγησι, ρουσφέτι νὰ λαμβάνω.

καὶ μετὰ θάνατον.

Γιὰ τὸν Σερῖφον γίνεται ἐξαίρεσις ὁ νόμος,
καὶ ἄς ἦναι παρανόμως.

Τοῦρκος θὰ γείνω αὐριο νάχω κ' ἐγὼ ρουσφέτι.

καὶ νὰ δουλεύω μὲ ρωμνηοὺς τὸ τούρκικο ντοβλέτι.

Τὴν πρωτομηνιά

ἤρθε νὰ μ' ἀγιάσῃ στὸ σπῆτι ὁ Παπαγιάννης καὶ μοῦ εἶπε
μιὰ πρωτομηνιάτικη καλὴ εἶδησι :

— Σὺ δὲν θὰ πῆς μὲ καλὸ θάνατο, καθὼς γράφεις :

Τὸν εὐχαριστῶ, καὶ ὅταν θὰ ψάλλῃ τὸ λείψανό μου, ἄς μὴ
μοῦ ἀφήσῃ τῆς ἀμαρτίας μου, ἢ ὑποίαις θὰ ἦναι πάντοτε
ὀλιγώτερες ἀπὸ τῆς δικαίης του.

Πρὸς τὸν μηχανικὸ

τῆς πόλεως. Πήγαινε εἰς τὸ κατάστημα τοῦ ὀργανοποιοῦ
Γ. Α. Μακροπούλου, καὶ δὲς τὸ σπῆτι τοῦ Παπασταμάτη
ποῦ κατοικεῖ στὸν ἅγιο Φίλιππα, ἂν ξεκοιλιάστηκε ὁ τοί-
χος, ἂν ἀνοιξάν τὰ τουβάρια, ἂν ἦναι στυλωμένο μὲ δοκί-
ρια καὶ ἂν ἦναι ἐτοιμόροπο καὶ ἐτοιμο νὰ πλακώσῃ τὸν
κόσμο.

Γιὰ κάθε δυστύχημα, ἂν δὲν προλάβῃς ἐπισήμως, σὲ καθι-
στάνομε ὑπεύθυνο, γιὰτὶ ἂν δὲν τὸ προλάβῃς, θὰ πῆ πῶς
τραβᾷς τὸ κολόκουρο καὶ κάνεις τὸν στραβό. Νὰ τὰ λέμε
καθαρὰ καὶ χωρὶς ντροπῆ, καὶ ἄς ἦναι καὶ ντροπῆ ποῦ μα-
θαίνουν καὶ οἱ ξένοι τῆς πομπαίς μας.

Παρατήρησις ὑπουργῶν

Σ. Τσαγκάρης. Πῶς τὸν λέγαν, ἀδερφέ, ἐκεῖνον τὸν ἀρ-
χαῖο φιλόσοφο, τὸν ξεχνῶ νὰ πῆρῃ ὁ διάολος, ποῦ κατοικοῦσε
μέσα στὸ πιθάρι :

Ἐγὼ. Τὸν Διογένη θέλεις νὰ πῆς :

Μιλτιάδης Ντελῆς. Ἐχεις λάθος. Ἐκεῖνος ποῦ κατοικεῖ

κοῦσε μέσα στὸ πιθάρι ὀνομαζότανε Πυθαγόρας· βγήκε ἴσα ἴσα
τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸ πιθάρι—πιθάρι—Πυθαγόρας.

Δράκος, τέως ἐπὶ τῆς βλακίας ὑπουργός, πρὸς ἐμένα.—
Κύριε πρόεδρε, κάνω ἐνστασι καὶ παραδίνω ἀπὸ σήμερον τὸ
ὑπουργεῖο τῆς βλακίας πρὸς τὸν κ. Ντελῆ καὶ ἔχε με—παρα-
τημένο.

Ντελῆς. Δὲν τὸ δέχομαι, διότι δὲν ξέρεις ἀπὸ ἱστορία.

Πρὸς

τὴν διεύθυνσι τῆς Πανελληνίου ἑταιρίας. Αὐτὸν τὸν βλάκιο
ποῦ ἔχετε στὴ Κέρκυρα γιὰ πράχτορα καὶ ἀρπάχτορα τὸν
Κουρῆ, δὲν τοῦ δίνετε μιὰ συμβουλή νὰ μὴν εἶναι βάνουσος
καὶ αὐθάδης, καὶ ἀδιάντροπος, καὶ χοντρογούρουνο, πρὸς
τοὺς ἐπιβάτας ποῦ πᾶν νὰ βγάλουν εἰσιτήρια μὲ τὸν παρα-
τοῦς καὶ ἀποπαίρει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς λέει, — Σὲν
δὲν σᾶς ἀρέσῃ πηγαίνετε σ' ἄλλο βαπόρι· δὲν ἔχω τώρα
καίρι, ξεφορτώνεστέ μου δὲν ἔχει εἰσιτήρια.

Πρὲ γαιδούρια, ἔτσι καὶ μ' αὐταῖς τῆς αὐθάδειας θὰ πάῃ
ἡ ἑταιρία σας μπροστὰ ποῦ καυχᾶστε πῶς θὰ κάνετε καὶ ἄλ-
λα βαπόρια ; Τέτοιγοι ὑπέλληλοι σὲν τὸν Κουρῆ, δὲν κατα-
λαθαίνετε πῶς εἶναι καταστροφή σας ;

Ἄν ἦναι σγαρίλιο γουρούνι, νὰ τὸν στείλετε στὴν ἀπά.ω
Σύρα νὰ ἐξευγενιστῇ μὲ τὰ Συριανὰ γουρούνια, ἢ, ἂν δὲν σᾶς
ἀρέσῃ ἐκεῖ, στείλετέ τον στὸ Τατόϊ ὅπου ἔχει ὁ Βασιλεὺς τὰ
ἀγγλικὰ ἐξευγενισμένα γουρούνια, ποῦ μᾶς ἐστειλε ἡ συμ-
πεθέρα αὐτοκρατορίσσαι τῆς Ἀγγλίας δῶρο γιὰ νὰ πιάσωμε
σὸν.

Δὲν ὑπάρχει

μεγαλύτερη φαυλάντζα στὸν ἄνθρωπο ἀπάνω παρὰ ἀπὸ κεῖ-
νον ποῦ θέλει νὰ ξεμεταλλευτῇ τὴν δυστυχία τοῦ ἄλλου.
Τέτοιοι ἀσυνειδήτος εἶναι καὶ ὁ δικαιοῦνος Λαμφιάδης, ὁ
ὁποῖος, ἐνῶ ἔργε τριάτα δραχμαίς τοῦ ἀτυχῆ δεκανέα Τσου-
κάτου, δὲν πῆγε νὰ τὸν υπερασπιστῇ τὴν ἡμέρα τῆς δίκης
του καὶ βρέθηκε ὁ Χαλκιοπούλος καὶ τὸν υπερασπίστηκε τῆς
δωρεᾶς, γιὰ τὴν ὁποία χάρι τοῦ χρωστᾷ ὁ Τσουκάτος τόσαις
εὐχαριστίαις, ὅσαις χαστοῦκες, λέει, θὰ δώσῃ στὸν σουφρο-
ποῖο Λαμφιάδη ὅταν βγῇ, καὶ ἄς ξαναμπῇ μέσα.

Ὡς πρὸς ἐμένα, ἓνα λόγο ἔχω νὰ πῶ πρὸς τὸν κύρ Λαμ-
ψιάδη, ὅτι, πρὶν λάμψουν τὰ μούτρα του ἀπὸ χαστουκαίς,
νὰ μᾶς κάνῃ τὴν χάρι νὰ πάῃ νὰ πληρώσῃ τῆς τριάτα δραχ-
μαίς ποῦ θέλει νὰ χραμοφῆ, γιὰτὶ μ' ὄλη τὴν δικαιοῦνοσύνη

του δεν μας γλυτώνει, έστωντας με το να έχωμε και την άποδειξι του στα χέρια μας υπογραμμένη απ' τον ίδιο.

Δεν ντρέπασαι, κακόμοιρε. Όρίστε άνθρωπος να τον πάρη τινάς για να του υπερασπιστή το δικαίό του, και να του τρώη και τους παράδες του και να τον καταστρέφη. Μωρό συνειδήσις. Από που την βράβης, Λαμπιάδη, αυτή την συνειδήσι την άτιμη; μήπως την άγόρασες από τα κάτεργα να πάμε να μαζέψωμε και μετς λιγάκι, από όση δεν άφησες συ; "Ηλιος και από σένα.

Γίνεται

το λάδι κρασί; Έγώ λέω πως γίνεται. Σεις, βάζω στοιχημα, πως λέτε, πως δεν γίνεται. Και άποδειξτε πως γίνεται. Πηγαίνετε μια όκλα λάδι στον έπιστάτη του δευτερου νεκροταφείου, για να ανάβη το κιντήλι του πεθαμένου σας, αν έχετε το λάδι αυτό ο κύριος έπιστάτης πάει και το δίνει στο μπακάλη και παίρνει κρασί, εις τρόπον ώστε, όταν έμαθα αυτό το θαύμα, πως μεταβάλλει ο έπιστάτης το λάδι σε κρασί, μούρθε να πάω να τον προσκυνήσω, γιατί μου φάνηκε πως αυτός είναι άνωτερος και από τον Χριστό μας, ο όποιος δεν έτόλμησε να μεταβάλη το λάδι σε κρασί, αλλά άπλωσ το νερό, σαν να μ' έλεγε :

— Πίνετε κρασί νερωμένο.

Έντολή που την βαστούν θεοσκευτικα όλοι οι τεβερνάριδες, γιατί όσάκις φορξί; δεν μ'άς δίνουν βιδάνιο, μ'άς δίνουν κρασί νερωμένο.

Τώρα ένας άλλος κοντά σ' αυτά μου έιπε πως χτυπά και τής γυναίκες, που π'άν στα νεκροταφεία, αλλά σ' αυτό άπάνω έχει δικαίο, γιατί το φέρνει το κρασί.

Μου έιπε ένας άλλος πάλι, πως έστειλε μια χιλιάριχη μουκλά κρασί, για να πλύνη τα κόκαλα του πατέρα του, και ότι την ρούφηξε κείνος. Και σ' αυτό άπάνω το ζήτημα λέω πάλι πως καλά έκανε. Τι το θέλουν το κρασί οι πεθαμένοι; "Ας το πιούν λοιπόν οι ζωντανά.

Είναι και άλλαις πιο χοντραίς κατηγορίαις, εκτός του ότι είναι μεθύστακας, και θαρρώ π'ριν βγούν και αυτάις στα φορα, π'ριν τον πύλην ο δήμαρχος, να τον προσκαλέση και τον επιπλήξη, και αν δεν σωφρονιστή, ως μ'άς κ'νή το καθήκόν του.

(2) ΓΗΟΦΥΛΛΙΣ

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΜΠΟΥΦΟΣ

Έιχε και κάτι άλλα έλαττώματα ο έξυπνος μπουφός μας άπάνω του.

Ήτανε ιδιότροπος και έκανε τον σοφό. "Αμα που διάβαζε κάμμια έφημερίδα και δεν του άρεσε την πετούσε :

— Όρίστε άνθρωπος που θέλει να κ'νή και τον έφημεριδογράφο, δεν ξέρει τί τσαμπουνίζει.

Έιχε και πολιτικαίς ιδέαις, τής όποιαις για να ύποστηρίξη έθυσιαζότανε. "Αμα πήγαινε τινάς με τη γνώμη του, φώναζε, — φέρε μας καφέ, από μένα, άμα δε εκείνος, με τον όποιον έσυζητούσε, του τα στριφογύριζε, και δεν πήγαινε με την γνώμη του, σηκωνότανε και έβρεγε, πληρώνοντας μόνο τον κρεπό του, χωρίς να π'η ούτε καλή νύχτα.

Έκανε και το παλληκ'ρι, αλλά άμα που τα εύρισκε ακούρα, γύριζε το φύλλο και έλεγε πως όσα έιπε, τα έιπε για να φουρκίση εξέπιτηδες τον άντίθετο και για να συμβιβαστούν τα χωρατά του κερναύσε.

"Όλα αυτά τα έκανε για να κ'νή φιγούρα, έστωντας με το να γύρευε νύφη, γυναίκα.

Έιχε παράξεναις ιδέαις για τής γυναίκες. Όλαις του άρεσαν, και κάμμια δεν του άρεσε, άμα μάθαινε πως δεν έιχε γεροή προίκα.

"Ηθελα να τα γράψω πιο χοντρα, αλλά ο έπιστάτης και φίλος μου είναι, και οικογενειάρχης, και τον λυπούμαι.

Πάψε, φίλε μου το κρασί, γιατί θα σε φάη, αν δε σ' έφαγε άκόμα.

Να και ένα νόστιμο,

να το λμουν και τα μωρά να βρίζουν.

Και ακούσετε.

«Κυρίε. Είδα να βρίζετε στο περασμένο φύλλο σας τον άδερφό μου Δραγάτη ποιός είναι αυτός ο συκοφάντης, ο όποιος έγραψε στο βρωμερό σας φύλλο αυτά, και αν δεν τα άναιρέσετε θα π'η πως είσαι γαδούρι, ότι δηλαδή κρατά τα πικιδιά μισή ώρα ύστερα από το μάθημα κτλ.

"Εμμαρουήλ Χ. Δραγάτης ή το Παιδί.

Σημ. Παλληανθρώπου. Ίδου κύριοι, γλώσσα παιδιού δωδεκαχρονιάτικο, ίδου άνατροφή, ίδου άχρειότης παιδιού, ίδου φαυλότης, ίδου τέλος που καταντήσαμε, να μ'άς βρίζουν και τα παιδία, έμας τους γηράσαντας εις την έφημεριδογραφία, να έρχωνται τα πουστόπαιδια να μ'άς βρίζουν. "Αλλά δεν φταιγουν αυτά τα μωρά, φταιγουν εκείνοι που τα βάζουν και γράφουν αυτά και τα διαφθερίζουν από μωρά. Θά το θεωρούν, φαινεταί, αυτό τιμή τους, και μ' όλα ταυτα έπαγγέλλονται τον δάσκαλο.

Προς τους

άξιότιμους μαθητάς του γυμνασίου του Περαία τής τετάρτης τάξεως. "Ανδρες σπουδασταί, ήλθετε προχθές εν σώματι, όπως μοι έκράσατε τα παράπονά σας του άδίκως συκοφαντουμένου γυμνασιάρχου σας κ. Δραγάτη και μοι δηλώσατε συναμα την κατά του συκοφάντου άγανάκτησίν σας.

Και όμως μεν λιαν εύγνωμονώ επί τ'η τιμή, τ'η Αρχαγήση δε ουδεν όσον γέγραφα διαγράφοι.

Κάνετε μου την χάριν να του π'ητε, ότι τα γράμματα των έπιστολών του παιδιού, τα όποια αυτός υπαγόρευε ύπαρχουν στα χέρια μου όλα, και ότι άσχημα και ζαβα τα κατάφερε. Φυλάξτε σας, παρακαλώ, και το γράμμα που σας παραδωσα.

"Αμα έβλεπε κανένα ύμορφο κορίτσι, κανένα σπ'ητι έλεγε στον πλαινό του :

— Άριστούργημα κορίτσι, να ήμουνα εγώ θα το έπερνα, και με μόνο το πουκάμισο και άς έχη και περιουσία. "Όταν δε του άπαντούσαν :

— "Αλήθεια το λές; Ίσα ίσα είναι φτωγοκέρτισο, θέλεις να τα τελειώσωμε άποψε ;

"Απαντούσε :

— "Ο λόγος το έφερε, αλλά είμαι γώ τώρα σε ηλικία να πάρω ένα τόσο νέο κ'ριτσι ;

"Όταν πάλι του έλεγον, για να τον πειράζουν :

— Βλέπεις εκείνη εκεί την άσχημη και μισόκοπη; έχει πενήντα μετρηταίς, να τα φτειάσωμε ;

"Απαντούσε πάλι :

— Καλή είναι η κοπέλα, και νόστιμη, και θα τα έκανα μεσ' τα όλα, αλλά να θυσιάση κ'νεις την νεότητά του για μια που δεν του ταιριάζει, θαρρώ πως δεν πάει.

"Όταν του γύρευαν να δώση κι' αυτές κάμμια δραχμή για συνεισφορά έλεγε :

— Εύχαρίστως θα σας έδινα και το αιμά μου, αλλά δεν είναι εδω το άφεντικό.

Στον καιρό τής έπιστρατεύσε όπου στεκότανε και βρισκότανε έλεγε, χωρίς να του κ'νή λόγο τινάς :

— Ίδου κατάστασις πραγμάτων, επειδή έκανε λάθος ο πατέρας μου και δεν με δήλωσε, με παίρνουν τώρα για έπιστρατο είκοσι και ένα χρονών, ενώ εγώ δεν πρόφτασα να σώσω τα είκοσι και άς με λην πως είμαι και σαρανταπεντάρης.

Απ' τη Σμύρνη.

Κυρίε Συντάχτα,

Πρό ήμερών διάβασα στο φύλλο σου πως τής "Αποκείω ο κέσμος, τρελλέναιται, και αυτό είναι αληθινό, γιατί αυτή ή ζούρλα μου κόλλησε και μένα στο κεράλι, και δεν είχα κεφάλι να σου γράψω.

Τώρα όμως μου πέρασε και ήθεα στα λογικά μου και σου γράψω φρονήματα. Είχα ένα φίλο Κήππα Ρω, και τον έχασα δέκα μέραις και τον βρήκα ύστερα από δέκα μ'ραις. Του λέω — Π'ηγα στην "Αθήνα και έμαθα την όδοντοϊατρική. — Μά, τότε εύκολη είναι αυτή ή έπιστήμη; Τον ρώτησα γώ. — Μάλιστα, μου άπάντησε κείνος, φτάνει να ξέρης λατινικά. Και συ που τάμαθες; Έγώ; "Αμ τι νομίζεις, τα λατινικά είναι λίγα, σώνει να ξέρης το σπλάχτην σπλούχτην.

Τώρα, κύριε «Παλληάνθρωπε», θέλω να μάθω, αν ήναι δυνατόν να έρω γώ αυτού, για να μάθω την έπιστήμη τούτην, διότι είμαι άνεργος και δεν εύκαιρώ από το να τραβατζάρω και να πάρω κ' γώ άπολυτήριο του Παναπιστήμιου. Και δεν εντρέπεται ο κακοήθης να λέγη πως μπορεί να παραβληθ'η με τον πιο καλλίτερο έπιστήμονα τής "Αθήνας, ενώ τής προάλλαις πήγε να βγάνη ένα δόντι μιανής γυναίκα και άφου την παιδεύε από πάνω και από κάτω και την έκανε και λιγοθύμησε, τής πέταξε, αντί για ένα, τρία δόντια και έιπε εις τον άντρα τής πως τ'έβγανε μαζωμένα για να μη κλαφτούν γερά και κούφια. Τέτοιους γιατρούς βγάζει το Παναπιστήμιό μας; Να το χαϊρώμαστε.

Σημ. Παλληανθρώπου. Αυτά που γράφετε μου φαίνονται σαν λιγάκι παράξενα, και φαίνεται πως θέλετε να συκοφαντήσετε κανέναν όδοντοϊατρό για να ωφελήσετε κανέναν άλλον. "Αστε μας κάτω, και σεις Σμυρνοί, και καταντήσαμε άηδία μ' αυτά τα άτομικά πάθη. Έγώ, αν ήμουνα όδοντοϊατρός, σαν κι' αυτόν που λέτε, όχι τρία δόντια θα τής εύγαξα τής γυναίκακς μονοκοπανιά, αλλά και ούλα με τη χούφτα και για να μη μπορη ποτέσ να μιλή, θα τής ξεκόλλαγα μάλιστα και τη γλώσσα, για να γλύτωνα μια ώρα από το στόμα τής.

Να πάρη ο διάολος τον Τρικούπη και την έπιστρατεύα του. Αηλωμένος και άδηλωτος σου λην πρέπει να π'ας στρατιώτης. Μά καταστρέφομαι. Τίποτα, πρέπει να π'ας. Πολύ καλά να π'αιω, άλλ' άφου θα καταστράφουν τα συμφέροντά μου και ή περιουσία μου, δεν μου λέτε, όταν άπολυθώ, ποιός θα με άποκαταστήση; Όρίστε, κύριοι, εγώ βρήκα σήμερα προίκα εζήντα χιλιάδες μετρηταίς και χωρίς τα άμέτρητα, με πέρνουν έπιστρατο, το κορίτσι πείσμως και δεν με θέλει, γιατί σου λέει κάθε μια, εγώ παντρούομαι για να έχω άντρα στο πλευρό μου, και όχι στον στρατόνα. Θά μου π'ητε, ποιός μου έιπε να ήμαι τόσο νέος. Τι φταίω γώ; Η Ιφύσις μου έκανε αυτή την ηλικία, μήπως ήξερα γώ, πως θα γείνη έπιστρατεύα στην έποχή μου να π'ω τής μάνας μου από μέσα από την κοιλιά τής που ήμουνα να με γεννήση ένα δυό χρόνια βραδύτερο; Αυτά να σας π'ω την αλήθεια, δεν τ'άξερα ούτε από την κοιλιά τής μάνας μου. "Αμ μήπως μου μιλούσε και ή μακαρίτισσα, ώστε να καθυστερήση τα γεννητούρια μου. Έγώ όμως άμα έπεσα είχα άμέσως την τιμή να τής μιλήσω και φώναζα, ούκ ούκ, και ο πατέρας μου, έστωντας με το να μη μπορούσε να καταλάβη τη γλώσσά μου, πήγε και μούφερε αυγά, άπερ λέγονται έλληνιστι ώ. "Ωστε βλέπετε, ότι εγώ είχα μάθει τα αρχαία έλληνικά και εντός τής μάνας μου την γαστήρ.

"Όταν άκουγε να συζητούν τίποτα άλλο για γράμματα, πεταγότανε στο μέσο σαν κ'κκορας, χωρίς να τον ρωτήση τίνας και έλεγε :

— Με το μπεντόν, κύριοι, και αν το επιτρέπετε. Έγώ ενότις φορξί εν ώρα άπεργίας άνγκινώσκα κ'ποτε εν δια-

Για κείνα

που μου γράφουν για τον Φατενό που έχει στο κατάστημα του το ραφτάδικο που είναι κοντά στο ξενοδοχείο τής "Αρθονίας, ότι έχει ένα κορίτσι μετά και τα λοιπά, τους λέω, ότι αυτό που μου γράφουν αυτό, ότι δεν μπορούν να μπουν στην έφημερίδα μου, γιατί είναι τής ντροπής πράγματα, και πρέπει να ντρέπονται κ' εκείνοι που τα γράφουν, κ' εγώ περισσότερο απ' αυτούς, αν τα έγραφα.

Προσκαλούνται

οί μαθηταί του Πολυτεχνείου ένοπογράφοι να μ'άς πούν ποιή ή διαγωγή του έπιστάτου μας που ύπόγραψαν οι δώδεκα μαθηταί, εν όνόματι σαράντα άλλων άνοπογράφων. Είσαι και συ φτωγμένος, κύρ έπιστάτη και μη χάνεσαι με τα λιμά και με τής ψευταίς. "Αν όχι, μεθόριο, σου δίνω και έννοσις, άφου είσαι άνόητος. Παρακαλώ να μου το θυμήσετε να το γράψω, γιατί μπορεί να το ξεχάσω, και δεν έχω τότες κάμμια εύθύνη για τη ξεχαμάρα μου.

Απ' τον Μεντρεσέ.

"Αλλη μια φορά γράψατε για έναν που τρελλάθηκε και άμέσως εγκρίθηκε ή μεταφορά του στο φρενοκομείο τής Κέρκυρας από το ύπουργείο, και τα χρέματα τής; μεταφορξά τα παράλαβε ή Μοιραρχία; άφου λοιπόν παραλήφτηκαν τα χρέματα, τι τον φυλάξιν εδω άκόμη για να τον άποτρελλάνουν οι άλλοι φυλακισμένοι, ή μήπως ο ένοματάρχης τής ύπηρεσίας γυρεύη να βρ'η συνοδεία που να πηγαίνη για την Κέρκυρα και πνίξη τής 78 δραχμαίς ;

Σημ. Παλληανθρώπου. Θαρρώ πως σ' αυτή την ύπόθεσι δεν χρειάζεται μεγάλη φιλοσοφία, είναι άπλούστατη δουλειά, πως να φ'εν του τρελλού τον παρξί. "Αμ, τί τρελλοί είναι να μη τον φ'εν ;

Για να σας

π'ω κύριοι, είναι ανάγκη να βάζετε μιόκλα ψαρόκολλα άπάνω στο βούλωμα των γραμμάτων σας, ώστε εις τρόπον να μη μπορώ να τ' άνοιξω γώ, και να παιδεύομαι σαν μασκαρξς μιάμιση ώρα ν' άνοιξω ένα γράμμα, και στο τέλος να το

βάσει κακοψυχίας. Ούτως συνέτυχε ποτέ να έμπιύχω και την γραμματικίν του φίλου μου Κοτσάκη, εντός ής και εν πρώτοις άπάντησα, ότι το κά και σί, κάνουν ξί. Του έκαμα την παρατήρησι άυστηρως για το άποτρόπαιον αυτό λάθος του και μου έιπε, ότι αυτό το ξέρουν και τα μωρά παιδία: άμα όμως τον φεβέρια πως θα τον βάνω στας έφημερίδας, ύποσχέθηκε να το διορθώση. "Ακούτε κεί, κ'ε, και σί να κ'νή ξί ;

Τέτοιος, ως καθώς είπαμε, ήτανε ο φίλος μας Τσιρτσιμπερέτας, άνθρωπος καυχητάρης ενώ ήτανε ένα καθρό κ'τηνος, άνθρωπος που ήθελε να κ'νή πως είναι μέγας και τρανός, ενώ ήτανε ένα ζών, άνθρωπος που κόντεψε να π'η πως τον γύρευε και ή βασιλοπούλα, αν ήτανε μεγάλη.

Τον Τσιρτσιμπερέτα μας τον είχε μάθει πλέον ή κοινωνία τί κουτόβλακας έξυπνος ήτανε, και τον πήρε στο χέρι.

Κοντά σ' όλα αυτά, ξεχασα να σας π'ω πως έκανε και το παλληκ'ρι, όταν δε του διναν σερκαίς έλεγε ενώπιον όλου του κόσμου. — "Ελα τώρα, μη χωρατεύετε.

Μια φορά αξιώθηκε κι' αυτός κ' έδωσε ενούς του χεριού του ένα μπάτσο, και γύριζε όλο τον κόσμο, και καυχότανε. — Εφέρετε, σί; Σήμερα έδειρα τίν δεινά. "Ηθελα να βγάνω και έατκατο παρόρτημά γι' αυτή την δουλειά, αλλά φοβήθηκα: όταν δε του είπαν για χωρατά πως γι' αυτή την άνδραχθαία του μπορεί να πάη τίς καουργοδικείο, έιπε ;

— "Αστε και σεις και σας χωρατεύω.

Μεθόριο σας λέω τί μακκραλίκια έπαθε αυτός ο άνθρωπος: είναι άλλο και Πιρπιρίγκος.

ανοίγω κουρελιασμένο, και μὴ μὴ μπορῶ νὰ βγάλω τίποτα ; Αὐτὸς ὁ τρόπος λέγεται, κύριε, ἀφιλοτιμία. Ἄκουε ἐκεῖ γράμμα με δώδεκα βούλαις και κολλημέναις ἀπάνω στὰ γράμματα ; Δὲν πιάνεται ἀπὸ τώρα και στὸ ἐξῆς γράμμα κολλημένο ἀπάνω στὰ γράμματα, γιατί ἂν ἔχετε σκοπὸ σεις νὰ με ξεθεώσετε, ἐγὼ αὐτὸν τὸν σκοπὸ δὲν τὸν ἔχω. Γιὰ τὸ φρενοκομεῖο ἀκόμα δὲν ἔφτασε νὰ ἦμαι.

Κύριε Παληάνθρωπε χαῖρε.

Ἄπὸ δῶ και κάμποσο καιρὸ ἀρχίσεις νὰ ξεκουτιένεσαι, και ἔγραφες προχτὲς κάτι σαλια γιὰ τὸν Δεληγιώργη, ποῦ δὲν εἶσαι ἀξιος νὰ τοῦ σκουπίζης οὔτε τὰ παπούτσά του. (Σωστό, θὰ μετρηθοῦμε ὅμως στὴ βουλή στὴν ἐρχόμενη περίοδο). Κοντὰ σ' αὐτὰ δὲν ξέρεις και ποινοῦ κόρη πήρε. (Κι' αὐτὸ σωστό, γιατί οὔτε τὴν τιμὴ εἶχα νὰ ἦμαι κουμπάρος του, οὔτε στὸν γάμον παρεβρέθηκα' ἄς τὴν χαίρετε ὅ,τι γυναῖκα κι' ἂν πήρε, κἀνεὶς δὲν μπορεῖ σ' αὐτὸ ἀπάνω τὸ ζήτημα νὰ τοῦ κἀνη παρατήρησι. Ἐγὼ ἔκανα λάθος και ἔγραψα πῶς πήρε τοῦ Ζαρεῖφη τὴν κόρη. Τὸν προβίβασα. Τοῦ ἔδωσα δυὸ γυναῖκες και τῆς δυὸ μὲ προῖκα. Ἐχασε αὐτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά ; = Βρὲ βλάκα, τὸ φύλλο σου πλέον δὲν ἀξίζει, ὡς καθὼς και τοῦ φίλου σου τοῦ βλάκα τοῦ Καμπούρογλου ἀπὸ τῆς βλακιάς ποῦ γράφετε.

Ἰωάννης Βαλασόπουλος (ἀπ' τὴ Σπάρτη).

Σημ. Παληάνθρωπε. Ἐχεις δίκαιο, καὶ μένε, γιατί ἴσα ἴσα τὴν ἡμέρα ποῦ γράφεις πῶς δὲν εἶξερα τί ἔγραφα ἔκανα ἀνατύπωση τοῦ φύλλου μου. Ἐφτὰ χιλιάδες φύλλα σοῦ λέει ὁ ἄλλος, και γκάριζε σὺ ὅσο θέλεις, και θὰ τύπωνα δέκα χιλιάδες φύλλα, ἂν οἱ τυπογράφοι δὲν μοῦ διαλοῦσαν τὴν φόρμα, ἤγουν τὰ στοιχεῖα' ὡς πρὸς τὴν Νέαν Ἐφημερίδα μὴ χάνεστε (και ὕστερα ἀπὸ μένα στὴν πούλχη ἔρχεται, ἔπειτα ἀπὸ οὐλαὶς τῆς ἄλλαις ἐφημερίδες. Ἐπειτα, ἀδερφε, ἐδῶ εἶναι πολιτικὰ φρονήματα, δὲν πρόκειται και νὰ σκοτωθοῦμε γιὰ ξέναις ἔνοιαις. Ἄν ἀξίζῃ, ἢ ὄχι τὸ φύλλο μου, σὺ δὲν εἶσαι οὔτε κἀν εἰς θέσιν νὰ ἐνοήσης, διότι εἶσαι πολὺ μικρὸς ἀπέναντι ὅλης τῆς Ἑλλάδος ποῦ τὸ ἐννοεῖ και τὸ ἐκτιμᾷ. Ἐγὼ μὲ πέντε δραχμαὶς δὲν πρυλιέμαι. Πόσα πέρνεις ;

Μοῦ τὴν ἔφτειασες, ἀφ' οὗ κατάρτησες τὴν βουλή σου.

Ἄπὸ σήμερα

γιὰ ὅλη τὴ βδομάδα θὰ βγαίη ὁ Παληάνθρωπος κάθε μέρα γιὰ μόνον τὸν λόγο γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ ξεφουρνίσωμε ἕνα ἑκατομμύριο ἐπιστολαὶς τῶν γραγμάτων ποῦ ἔχουμε στὰ χέρια μας, και γιὰ νὰ μὴν ἔχουν παράπονα ἐκεῖνοι ὅσοι μῶ γράφουν και λὲν τάχα πῶς δὲν τὰ τυπῶνω, και ἀκόμα, γιὰ νὰ λείψῃ κάθε ὑποψία.

Ἄπ' τὸ Πανεπιστήμιο

Ἀξιότιμε Συντάχτα :

Δὲν γράφεις παρακαλοῦμε δυὸ λέξεις και γιὰ μᾶς τοὺς δυστυχεῖς φοιτητὰς γιὰ ὅσα ὑποφέρουμε ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς μας ;

Πρῶτον. Ὁ καθηγητὴς Χρηστομάνος τῆς χημείας ἐνῶ ἔχει μάθημα ἀπὸ τῆς 8 ὡς τῆς 9, ἔρχεται στῆς ὀχτώμισση και πολλακὶς φοραὶς δὲν ἔρχεται και διόλου. Τί χημεία λοιπὸν θὰ μάθωμε μεις ;

Δεύτερον. Ὁ καθηγητὴς τῆς Γενικῆς και ὀνομαστικῆς παθολογίας Κυριακὸς ἐνῶ ἔχει τετράκις φοραὶς τῆς ἐβδομάς μαθήματα, αὐτὸς δὲν ἔρχεται ὅπως διόλου και μεις κοντεύομε νὰ ξεχάσωμε ἂν ἔχουμε καθηγητὴ τῆς Παθολογίας, διότι ἀπὸ τὸν Σεπτέμβρι ὡς σήμερα μόνον ὀχτὼ μαθήματα μᾶς ἔκανε και μ' ὅλα ταῦτα, κύριε μας ὁ τεμπέλχανὸς αὐτὸς ὁ καθηγητὴς μας χτυπᾷ τῆς τετρακόσας τὸν μῆνα ἀπὸ τὸ κουβέρο.

Τρίτον. Ὁ καθηγητὴς μας Ζωχιὸς τῆς φυσιολογίας μᾶς κοροιδεῖει κάθε μέρα και πότε μᾶς λέει, ὅτι μᾶς πέρνει και μᾶς τὸ Β. διάταγμα περὶ γενικῶν μαθημάτων, και ὅτι θὰ ἐξετασθοῦμε ἐνώπιον ἐπιτροπῆς, και ἄλλοτε μᾶς λέει τὰ ἐναντία πῶς δὲν μᾶς πέρνει τὸ διάταγμα γιατί ἐξεδόθηκε, λέει τὸ 1882 και ἐδημοσιεύθη τὸ 1884, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἰδέα του εἶναι σφαλμένη, και ἂν ἐπιμένῃ ἔχομε ἀπόφασι νὰ μὴ παρουσιαστῇ κἀνεὶς σὲ γενικὴς ἐξετάσεις γιατί δὲν μπορούμε ν' ἀφήσωμε τὰ εἰδικὰ μαθήματά μας ἀπὸ τὰ ὅποια ἐξαρτᾶτε τὸ μέλλον μας γιὰ νὰ ἀεροκοπανοῦμε. Αὐτὰ πὲς τοῦ κύρ Ζωχιῦ τοῦ κοσμήτωρ και θὰ μᾶς καταῦποχρεώσης.

Οἱ φοιτητὰι τῆς ἰατρικῆς Σχολῆς.

(Ἐπονται 350 ὑπογραφεῖς.)

Σημ. Παληάνθρωπε. Ὁραία δουλειὰ νὰ παίζῃ τινὰς μὲ τὸ μέλλον τοῦ ἄλλουνοῦ. Αὐτὰ τὰ μασκαροχάμπαρα, κύριε ἐπὶ τῆς ἀνεκπαιδευτοῦ παιδείας ὑπουργε, εἶναι τῆς ντροπῆς, και ἂν πραγματικῶς πονῆς τόσους νέους ποῦ ἀδικοῦνται τόσο σκληρὰ, πρέπει νὰ ἐνεργήσης σὰν πατέρας, και ἐξετάσης τί τρέχει, ἀλλοιώτικα θὰ πῆ πῶς εἶσαι και σὺ ἕνας φωτισθῆς, ἤγουν σου σκετίζῃς. Νὰ δοῦμε θὰ κἀνης τίποτα, ἢ θὰ πᾶν στὸ βρόντο τὰ λόγια μας, τὰ παράπονα και ἢ κλάψες.

Ὁ γυιὸς τοῦ Κουμουνοῦρου

ὁ βουλευτὴς Κώστας, εἶπε χτὲς στὴ βουλή ὀρθὰ κορτὰ και ξάστερα στὸν πρωθυπουργὸ μας.

«Στάσου, φτάνει πλέον, πρόεδρε τῆς κυβερνήσεως' ἄκουσε τὴν φωνὴ τοῦ πάσχοντος λαοῦ. Ἡ ὑπομονὴ σώθηκε' ἡ τιμὴ μου δὲν θὰ μὲ κρατήσῃ πλέον' θὰ λησμονήσω ὅτι ὀνομάζομαι Κουμουνοῦρος και

Θὰ πράξω τέλος πάντων ἐγκλημα

Και ὅταν ἔλεγε αὐτὰ μόνον πῶς δὲν ἔκλαιγε. Ἐφέρετε τί θὰ πῆ αὐτὸ, τὸ θὰ πράξω τέλος πάντων ἐγκλημα ; Δηλαδή θὰ τὸν σκοτώσῃ.

Γειά σου, φίλε Κώστα, ἔτσι ντέ. Τόκα τὸ χέρι σου, και μὴ ξεχνᾷς και τὸ ἀρχαῖο τραγοῦδι ποῦ λέει :

Ἐν μύρτω κλαδί τὸ ξίφος, φορήσω,
ὡσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτην.
ὅτε τὸν τύραννον κταγέτοιν,
ἰσονόμους Ἀθηναίους ἐποίησάτοιν.

Ἄειντέστι τώρα νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσουν ἄλλοι τί θὰ πῆ αὐτὸ τὸ περίφημο τραγοῦδι.

Τὸ γνωστὸν

και δι' ἀφθόνων και καινουργῶν στοιχείων πεπλουτισμένον τυπογραφεῖον τοῦ κ. Ἀναστασίου Τρίμη, παρὰ τοὺς ἀγίους Θεοδώρους και ἀπέναντι τοῦ Γερμανικοῦ ἀρτοποιεῖου, γνωστοποιεῖ, ὅτι μένει ἀνοικτὸν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, ἀναλαμβάνει δὲ τὴν ἐκτύπωση ἀγγελιῶν, νεκρωσίων και μνημοσύνων, ὑποσχόμενον τὴν ἀμεσον και ταχίστην ἐκτέλεσιν αὐτῶν.

Ἡ τιμὴ τῶν ἀντιτύπων τῶν νεκρωσίων και μνημοσύνων, τὰ ὅποια θὰ τυποῦνται ἐπὶ χάρτου τοῦ καταστήματος, ὀραίου και ἐκλεκτοῦ, ὀρίζεται εἰς 7 δραχμάς διὰ τὰ 50, 12 διὰ τὰ 100, 20 διὰ τὰ 200 και οὕτω καθεστῆς.